Oameni, monştri şi mame, de *Mihai Gadalean*

Personaje:

IULIAN, 22 de ani, soldat angajat. Brunet, de înălţime medie, cu atitudine rezervată.
ANA, 28 de ani, soţia lui, asistentă medicală. Brunetă, scundă, plinuţă, cu ochelari, jovială.
LIANA, 22 de ani, studentă la Medicină. Şatenă, mai înaltă ca ANA, dar mai scundă ca Iulian, modestă şi foarte stăpînă pe ea.
CRISTI, coleg cu Iulian şi fost coleg de liceu al acestuia
CLAUDIA, soţia lui Cristi
FLORIN, coleg cu Iulian
RAMONA, iubita lui Florin
SOLDAT 1, SOLDAT 2, SOLDAT 3, SOLDAT 4 (fără replici)

ACTUL I

Scena e în întuneric, mai puţin strada, pe care patru soldaţi, aliniaţi la distanţe egale unul faţă de celălalt, execută exerciţii de antrenament pe o muzică militară pe care o şi fredonează. După instalarea publicului, ies prin dreapta.

Scena I

E luminată doar partea din stînga-spate a scenei, o lumină care să sugereze un interior cald. În spaţiul luminat, un dulap masiv, cu spatele spre colţul din stînga al scenei. Dulapul are uşile deschise, nu foarte larg, şi e plin de haine. Pe interiorul fiecăreia dintre cele două uşi deschise, e poziţionată cîte o oglindă, de aproape aceeaşi dimensiune cu uşa. Pe marginea celei din stînga, se distinge, agăţată de un umeraş, o uniformă de soldat. La fel, pe marginea celei din dreapta, o uniformă albă, de asistent medical. Restul decorurilor de pe scenă, cu funcţionalitate în scenele următoare, sînt în penumbră, abia vizibile. În faţa oglinzii de pe uşa din stînga, stă IULIAN. E de înălţime medie, brunet, tuns foarte scurt. E îmbrăcat în pantaloni de stofă cenuşie, cămaşă albă şi are pantofi negri. Probează o cravată roşie. În faţa oglinzii de pe uşa din dreapta, stă ANA, o femeie mignonă, plinuţă, brunetă, cu ochelari. E îmbrăcată într-o fustă verde închis, un sutien alb şi pantofi kaki. Probează o cămaşă kaki cu mînecă lungă. Pînă la sfîrşitul scenei, cei doi stau aproape spate în spate. Nu se privesc ochi în ochi, ci, peste umăr, îşi privesc imaginile din oglindă. Se aude o emisiune de televiziune – divertisment de revelion.

Iulian îşi înnoadă cravata, şi-o aranjează.

IULIAN: E bine aşa?

Ana strîmbă din nas.

IULIAN: De ce?

ANA (fredonînd demonstrativ): Am cravata mea...

Iulian se priveşte încă o dată, apoi izbucneşte în râs.

IULIAN: Da, ai dreptate.

Îşi dă jos cravata, o pune înnodată jos, în dulap, într-o grămăjoară de alte cravate, din care alege alta, roz, deja înnodată.

IULIAN (în oglindă, o ridică): Asta?

ANA: Nţţ! E de fetiţe.

IULIAN: Mai nou, rozul se poartă şi la bărbaţi.

ANA: Nu vreau să ştiu ce bărbaţi sînt ăia.

IULIAN: Şi atunci?

ANA: Aia verde, normal.

IULIAN: M-am săturat de atîta verde. Şi kaki.

ANA: Eşti în armată. Eşti respectabil.

Iulian: Sîntem reprezentanţii Greenpeace la revelionul ăsta şi nu ştiu eu?

ANA: Green-peace?! Green-war!

IULIAN (aşteptîndu-se la un răspuns afirmativ): Chiar trebuie să fiu respectabil şi azi?

ANA: Ştii bine că da. Unde pui că ne-am şi asorta.

IULIAN: Pune şi tu ceva mai vesel.

ANA: Nu ţi se pare destul de veselă cămaşa asta?

IULIAN: Ba da. (jovial) Eşti aproape gata de antrenament.

ANA: Crezi că merge dacă mă linguşeşti?

IULIAN: Ştiu că nu. Pot s-o iau măcar pe aia neagră?

ANA: Aia... mai merge. Dacă eşti ok cu negrul.

IULIAN: Nu e ca şi cum n-aş fi obişnuit.

ANA: N-am vrut să sune aşa. Nici nu ştiu ce-am vrut să spun.

Iulian se întoarce spre ea, o sărută pe cap.

IULIAN: Te iubesc.

ANA: Şi eu. Iartă-mă.

IULIAN: N-am de ce. Nu m-am supărat.

ANA: Nu era tocmai intenţia mea să-ţi amintesc. Nu acuma, în seara asta.

IULIAN: E ok. Cîteodată mi se face dor de ea, ştii...

ANA: Nu credeam altfel.

IULIAN: Nu-mi vine să cred că au trecut... Doamne, doi ani jumate!

ANA: Îmi pare rău.

IULIAN: N-are rost.

ANA: E incredibil cum a reuşit nemernicul ăla să scape. Şi, mai ales, unde.

IULIAN: N-a fost în serie. La o crimă simplă, ăştia îşi bagă picioarele după cîteva luni.

ANA: Nu cred că-şi bagă picioarele, Iulian. Fac şi ei ce pot.

IULIAN: Ar face (accentuat) tot ce pot dacă şi-ar îngropa ei mama cu gâtul răsucit. Dar nuuoooo, asta e mama unui căcat care le plăteşte, ca atâţia alţi căcaţi, salariile. (Pauză) Scuză-mă, n-am vrut să vorbesc aşa. Ideea e că-i mama unui mare anonim.

Pauză lungă.

IULIAN: Era.

Pauză lungă.

IULIAN: Cît mai avem?

ANA: Ar cam trebui să ieşim. I-am zis lui Florin că-i luăm la 9.

IULIAN: Şi-aşa e nepunctual, n-are ce comenta.

ANA: Ştii că tot timpul comentează.

IULIAN: „Praivăt Iulian, iar te dai curajos! Cred şi io, cu pile la infirmerie...”. „Praivăt Iulian, ce pula mea vorbeşti ca la şcoală?”. „Mînca-ţi-aş gura ta, Iuliane, cum pizda mă-sii ai făcut tu baremu’ la rezistenţă, aşa dăştept şi finuţ?...”

ANA: Ţăran. Da’ e un bun soldat.

IULIAN: Ce, că e prost de curajos? De parcă numa’ asta contează.

ANA: În meseria asta, cam da. Bine, nu strică dacă ai şi cap. Da’ o doagă lipsă face loc la o felie de bărbăţie-n plus. Alta era cariera lu’ tata dacă n-ar fi fost un manual ambulant de suduieli. Bunica se crucea înzecit cînd îl auzea. „Vasile, mamă, nici Nuţu de la vaci nu înjură ca mata!” „Taci, mamă, că nu ştii nimic. Soldaţii nu-s vaci. Dar trebuie să fie. Cînd or fi, laptele şi mierea să curgă din gura mea pe ei. Pînă atunci, le fut muma-n cur!” Şi nu poţi să zici că e prost, nu?

IULIAN: Da, dar câţi subalterni crezi că l-au respectat?

ANA: Respectul se impune. Nu vine de la sine.

IULIAN: Dacă eşti bărbat, ba da. Dacă eşti monstru, atunci tu ai dreptate.

ANA: Care e diferenţa?

IULIAN: Un bărbat adevărat ucide doar cînd e cazul şi doar spre binele celor mulţi. Monstrul e mai zgîrcit cu asta. După părerea lui, monstrul e cei mulţi.

ANA: Are dreptate Florin. Prea vorbeşti din cărţi cîteodată.

IULIAN: Adică, ce bine a făcut ăla care-a jefuit-o şi-a omorît-o? Cum poţi să-l numeşti bărbat?

ANA: Iulian, nu poţi să-ţi faci o filosofie de viaţă din moartea mamei tale. Sau... poţi, da’ nu cred că e sănătos. Nu vreau să par nesimţită, dar... Credeam că laşi experienţa individuală sub „binele celor mulţi”. Eşti în armată, ce naiba?

IULIAN: Cine vorbeşte din cărţi acum? Auzi, experienţa colectivă...

ANA: N-am zis chiar aşa. Şi, da, sîntem doi militari culţi.

IULIAN: Tu eşti asistentă medicală.

ANA: La unitatea militară!

IULIAN: Pentru tine, milităria e unitatea de măsură de bază.

ANA (concesivă): Cîteodată îmi place să mă consider...

IULIAN (glumeţ): Cîteodată?

ANA: Gata! Am ieşit.

Peste sunetul emisiunii de divertisment începe să se audă muzică de dans. Pe măsură ce lumina din spaţiul dulapului se diminuează, cea din centru-spate creşte şi dezvăluie cîteva scaune şi o crenguţă de vîsc care coboară din tavan. În timp ce se desfăşoară următoarele replici ale lui Iulian şi Anei, în spaţiul din centru-spate îşi fac apariţia CRISTI şi CLAUDIA, veseli.

IULIAN: Ţi-am zis că mi-e bine să trecem împreună peste un an?

ANA: Anul trecut.

În marginea stîngă a scenei, în umbră, îşi fac apariţia FLORIN şi RAMONA. Se pot uita insistent la un ceas de mînă, pentru a sugera aşteptarea.

IULIAN: Prea demult...

ANA: Dulcegăriile după şampanie. Multă, multă şampanie.

IULIAN: Ei, n-o să ne chiar pierdem cumpătul...

ANA: Îmi place sîngele cu gheaţă. Dar şi şampania.

Spaţiul din stînga-spate al scenei intră în complet întuneric, precum celelalte dinainte. Se opreşte complet şi sunetul televizorului, rămîne doar muzica de dans. Iulian şi Ana trec lîngă Florin şi Ramona, care aşteaptă în margine, discută ininteligibil, apoi intră, toţi patru, în spaţiul luminat din centru-spatele scenei.

Scena II

CRISTI şi CLAUDIA îi întîmpină pe cei patru. Saluturi, pupături, schimburi de complimente.

FLORIN: Pulică ăsta de Iulian ne-a ţinut atîta.

CRISTI: Las'. Ştie toată unitatea că nici tu nu eşti mama punctuales.

RAMONA: S-a trezit cu o jumătate de oră înainte că n-are cămaşă călcată. De nu l-am întrebat de zece ori, nu l-am întrebat niciodată. Şi ştii cum se bărbiereşte melcul? Nici eu, da' vă explică Florin.

FLORIN: Băi, de ce faci pe deşteapta, ca amicu' praivăt? Care-a întîrziat? Eu sau el? Păi, vezi?

RAMONA: Da, mă, eşti soldatu' universal! (către Ana şi Claudia) Băi, aşa fac şi ai voştri?

CLAUDIA: Fix!

ANA: Depinde cum îl înveţi. Se mai poate cizela, dacă are cine.

CLAUDIA: Da, Ana. Tu ai şi multă răbdare.

RAMONA: Eşti mai... matură. Şi, oricum, pînă se arată şi copiii, ai ocupaţie.

CLAUDIA (printre dinţi): Ramo!

ANA: Ce, eu nu ştiu că-s bătrînă? Da' să ştii că poţi face copil şi la 30 de ani, s-au schimbat vremurile.

RAMONA: A! Şi tu cîţi ai?

FLORIN: Ramonica, mai ia şi tu o pauză, nu te obosi... Ştiu că la 28 ţi-ar plăcea şi ţie să ai bărbat de 22, da' promit c-o să mă ţin tare şi pe-atunci.

Ana râde cu poftă.

RAMONA: Dragă, scuteşte-ne de bancurile tale de comandament!...

FLORIN: Scutirea se acordă doar cu voie de la infirmerie. Anuţa, completezi tu o ţidulă?

ANA: Eşti haios, dar hai mai bine să mîncăm ceva. A! (aparte, către Cristi) Ai renunţat la pepenele roşu, cum ziceam?

CRISTI: Da. Ştiam că nu-i mai place, dar mi-a ieşit din minte.

ANA: Şi-aşa şi-a amintit în seara asta. Nu vroiam să-şi şi imagineze scena. Iar.

CRISTI: N-am înţeles niciodată chestiile astea. Unii nu mai suportă un crin, că erau vreo doi pe masă la pomenire. El, cu pepenele. (Pauză) Şi ce dacă era şi fructul ei preferat?

ANA: Nu e nimic. Atîta doar, că-l mînca în timp ce-a intrat hoţul peste ea. Cînd au găsit-o, erea numa' sîmburi şi coji peste tot. Da' ce naiba-ţi povestesc, că ştii şi tu...

CRISTI: Păi, nu mi-a zis niciodată. (Pauză, apoi intimidat) Avem numa' discuţii de-astea, de colegi. Şi-mi pare rău cîteodată, ştii, că chiar m-am legat cumva de el. (Pauză) Chiar dacă mi-ar fi spus, nu înţeleg.

ANA: N-ai cum. E complicat. Chestie de psihologie.

CRISTI: D-aia a avut probleme la psihologic, că e complicat?

ANA: Ar trebui să-l admiri că a reuşit să treacă peste. Să-l respecţi.

CRISTI: Glumeam, mă, ce eşti aşa scrobită? Îl admiram şi-n liceu. Era bun la învăţătură, juca baschet de nu-i adevărat, avea şi o gagică foarte mişto.

ANA: Liana.

CRISTI: S-au despărţit după ce s-a întîmplat. S-a izolat de toţi, de fapt. D-aia era varză cînd l-ai întîlnit.

ANA: Varză muiată. Nu mai avea nici un suflet pe lîngă el, l-a dat deoparte pînă şi pe ăla... prietenul lui.

CRISTI: Dimi.

ANA: A câta oară vorbim despre chestiile astea?

CRISTI: Tre' să fie naşpa, oricum.

În planul secund, ceilalţi dansează, râd.

ANA: Nu, ţi-am zis că e mult mai bine. E mult mai bine demult.

CRISTI: La situaţie mă refeream.

ANA: Şi eu. (Pauză) La unitate cum e?

CRISTI: E... el. E foarte bun. Şi foarte apreciat de comandant. Bine, mai rîd băieţii de el, că are şcoală. Da' parcă trece mai uşor peste chestiile astea, ştii? Adică... nu mai e aşa mutulică ca înainte.

ANA: L-am antrenat.

CRISTI: Ei, nu pune chiar aşa problema.

ANA: Ba da. Ba da. Cu ordinea şi disciplina stă bine...

CRISTI: A stat de cînd îl ştiu...

ANA: ...dar la respectu' de sine... Mai are de lucrat. Cum poa' să te respecte subordonatu' dacă nu te respecţi tu?

Între timp, Florin improvizează o baionetă dintr-un cuţitaş şi un pai de băut. Se joacă: o ţine cu degetele pe umăr, o mută de pe un umăr pe celălalt, apoi începe s-o îndrepte, în glumă, spre Ramona, care nu gustă gluma. Apoi, Florin îi înmînează mica armă lui Iulian.

CLAUDIA (intervenind în discuţia Anei şi a lui Cristi): A sunat Liana. Acu' a coborît din tren, ia un taxi şi vine.

ANA: Liana?

CLAUDIA: Da, o fostă colegă de-a lui Cristi. Şi a lui Iulian. De fapt... (terifiată) Îmi pare rău, nu mi-am dat seama.

ANA: Da' de ce vine?

CLAUDIA: Am invitat-o noi. A întîlnit-o Cristi cînd ne-am dus cu mama la Bucureşti, la spital. Ne-a chemat la o cafea, am stat ore întregi de poveşti. Foarte drăguţă. Un om deosebit. Studentă la medicină.

ANA: Nu mă interesează, la naiba! Nu puteaţi să ne spuneţi dinainte?

CRISTI: Nu ştiam...

ANA: Daţi-o dracului!

CRISTI: ...cum.

ANA: Dacă se întîmplă ceva, voi răspundeţi! (Pauză) Ştie?

CRISTI: Nu i-am spus.

ANA: Şi ea?

CRISTI: Ea... da.

Intră LIANA. Îl vede pe Iulian, o vede şi el şi se privesc cu stupoare.

ANA (avertizînd): Răspundeţi!

CLAUDIA: Calmează-te. Parcă vrei să ne duci în faţa tribunalului militar.

ANA: Dacă trebuie...!

Iulian şi Liana se privesc în continuare, nevenindu-le să creadă. Cristi, Claudia şi Ana îi privesc nervos. Florin şi Ramona privesc cînd la unii, cînd la alţii, în expectativă.

ANA (către public): Băi, luaţi dracului telecomanda aia! Unde sîntem aici, într-o telenovelă?

FLORIN: Gazdele, ce facem? Prezentări, ceva?

CLAUDIA: Îmi cer scuze. Ea e Liana, o prietenă de la Bucureşti. Florin şi soţia lui, Ramona. Ea e Ana, soţia lui Iulian.

ANA: Încîntată.

LIANA: Asemenea.

FLORIN: Şi pe praivătu' nu-l prezinţi?

ANA: Se cunosc.

IULIAN: Am fost...

ANA: Colegi.

RAMONA: Hai, luaţi-vă pahare. Acuşi e 12.

CLAUDIA (Lianei): Wow! Bine c-ai ajuns înainte, Cenuşăreaso! Nici nu mi-am dat seama că a trecut aşa repede.

Claudia şi Ramona iau pahare de pe masă şi pasează cîte o sticlă de şampanie lui Florin şi Cristi.

ANA: Adunaaa-rea! Trupă, la numărătoare, marş!

TOŢI (în cor): Zece, nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu, la mulţi aaani!

Cuplurile se sărută, Liana le priveşte stingherită, de sub vîsc. Cristi şi Claudia o sărută apoi, Florin şi Ramona la fel. Apoi, o sărută Ana, politicoasă. În fine, Iulian. Cei doi rămîn sub vîsc, în timp ce ceilalţi se retrag pe scaune, ciugulesc de pe farfurii, beau şi povestesc, din ce în ce mai obosiţi.

IULIAN: Nici nu ştiu ce să zic.

LIANA: Sîntem doi.

IULIAN: Eşti... bine?

LIANA: Cred că da. (sigură) În general, da.

IULIAN: Mă bucur. Bănuiesc că medicina e floare la ureche.

LIANA: Mai sînt şi provocări. Dar trec. Ca-n viaţă.

IULIAN: Depinde. Astea da.

LIANA: Depinde de ce?

IULIAN: De provocări.

LIANA: Ale tale cum sînt?

IULIAN: Le cam ştii.

LIANA: Mai nou, mă refer.

IULIAN: Nu prea sînt. Adică, îţi dai şi tu seama ce implică meseria.

LIANA: Îţi place?

IULIAN: Mă ţine drept.

Pauză lungă.

LIANA: Mai zi-mi.

IULIAN: Ce?

LIANA: Asta e tot ce putem povesti?

IULIAN: Nu ştiu.

LIANA: Adevărul e că am putea da ori în diabet, ori în depresie.

IULIAN: Pot să iau eu diabetul? Ar fi o noutate.

Râd amîndoi, nervos.

LIANA: Deci, ţi-a fost dor de mine?

IULIAN: Nu ştiu, am încercat să nu mă gîndesc.

LIANA: Stingherelile astea puteau să nici nu existe.

IULIAN: Nu putem să vorbim pur şi simplu ca nişte prieteni care nu s-au văzut de mult?

LIANA: Ba da. Dacă reuşeşti tu să mă convingi că am fost cel puţin prieteni, eu sînt mai mult decît dispusă.

Iulian o prinde de degete, îi leagănă mîna.

IULIAN: Lia, nu vorbi aşa.

Iulian îşi dă seama de gest şi îşi retrage rapid mîna. Ana a observat scena şi se apropie de cei doi.

ANA: Mă scuzaţi. Puiu', putem pleca şi noi? Sînt obosită.

LIANA: Sigur, mă iertaţi că l-am ţinut atît.

ANA (încercînd să pară nederanjată): Nici o problemă. Pot înţelege doi prieteni care nu s-au văzut de atîta vreme.

Iulian şi Liana îşi zîmbesc forţat.

IULIAN: Mergem acum. Hai să salutăm şi noi frumos.

Ana se îndreaptă spre cei de lîngă masă. Pupături, rămas-bun. Iulian rămîne în faţa Lianei.

IULIAN: N-a fost chiar aşa ciudat cum credeam.

LIANA: Cu noi sau cu ea? (nu aşteaptă un răspuns, îl prinde de mînă): Vreau să ne mai vedem. Avem cîteva lucruri de lămurit.

Iulian o priveşte nehotărît, se apropie Ana, Liana îi lasă mâna şi i-o prinde Ana.

ANA: Mi-a părut bine, la revedere.

LIANA (privind-o, apoi insistent pe Iulian): La revedere. Poate ne mai vedem.

ANA: Nu se ştie. Totul e posibil.

LIANA: În dragoste şi-n...

ANA: ...război.

IULIAN: Permis.

Ana şi Liana îl privesc nedumerite.

IULIAN: E permis, nu posibil.

Muzica se aude tot mai încet, pe măsură ce lumina din acest spaţiu se face tot mai slabă. În acelaşi timp, se luminează partea din dreapta-spate a scenei, care dezvăluie un pat înalt, mare, pe un podium (deci cu un nivel mai sus faţă de celelalte obiecte din scenă). E patul conjugal. Acesta e înconjurat de două noptiere. Pe cea din stânga, o veioză aprinsă, pe cea din dreapta, o carte. Intră Ana şi Iulian. Iulian trece în partea dreaptă a patului, iar Ana în stînga. Încep să se dezbrace obosiţi.

ACTUL II

Scena I

ANA: Doamne, ce-am îmbătrînit! Nu mai rezist la chefuri de-astea. (Pauză, se întoarce spre Iulian şi îl priveşte, iniţial în expectativă, apoi cu drag) Mor ce-mi place cum arăţi în costumul ăsta!

IULIAN: Ei, na! Aşa am fost îmbrăcat şi la rev. De fapt, şi tu.

ANA (dîndu-şi seama, rîzînd): Da, ce chestie. Cum n-am murit de frig în noaptea aia? Că acu' mi-a fost numa' bine în hainele astea.

IULIAN: A fost o noapte caldă.

ANA (rîzînd complice): Aş putea spune chiar fierbinte.

IULIAN (fără să intre în jocul Anei): Oricum, anul ăsta e un martie mai friguros ca de obicei. Anul trecut, pe vremea asta, aveam deja bocancii şi echipamentul de vară. Lumea e cu susu-n jos: din iarnă în primăvară, se face tot mai rece.

Ana e dezbrăcată complet şi se îmbracă în pijama, apoi se bagă în partea stîngă a patului, sub aşternut.

ANA (oftînd): Mamă, ce obosită sînt! (zîmbind insinuant) Dar tot aş face ceva...

IULIAN: La 5 intru în rond.

ANA: Hai să ne jucăm puţin.

Iulian se îmbracă şi el în pijama şi intră în pat, sub aşternut, în partea dreaptă. Ana începe să-l mîngîie lasciv şi să-l sărute pe gît.

IULIAN: Nu acum, n-am chef.

ANA (fără să-l ia în seamă): Îmi pun doar bocancii (îl sărută), cascheta (îl sărută) şi tresele (îl sărută). Tu poţi să rămîi la funduleţu' gol. Mai există şi inamici primitivi care trebuie eliminaţi. Vreau să-ţi ard bastionul. Vreau să-mi înfigi drapelul adînc, în crater.

IULIAN: Nu fi porcoasă.

ANA: Dar vreau să fiu! La orgasme trimestriale, îmi permit. (Pauză) Luptă corp la corp, soldat! Îţi permit o singură armă, una tare. La datorie!

IULIAN: Şi învingătorul e...?

ANA: Amândoi. Important e războiul de uzură.

IULIAN: Mai am trei ore pînă trebuie să mă trezesc.

ANA (renunţînd): Pfff... (Pauză) Nici măcar un blitzkrieg? Sînt cu garda jos.

Pauză lungă, Iulian pare mereu că vrea să spună ceva.

ANA (iritată): Pasiunea a murit în noaptea dintre ani. (Pauză) Mamă, ce titlu de carte! Bestseller inspirat din fapte reale. S-ar vinde în draci, pot să fac pariu.

IULIAN (slab): M-am împăcat cu Liana.

ANA: Ce-ai spus?

IULIAN: Îmi pare rău. Dar asta e...

ANA: Nu, mai spune o dată, că n-am înţeles. Vorbeşti ca o momâie, după ce că nu fuţi.

IULIAN: M-am împăcat cu Ana. M-am culcat cu ea. În fiecare săptămână. Din ianuarie încoace. Mai vrei?

ANA (stupefiată): Cum? Pe messenger?

IULIAN: Într-o cameră de hotel. A venit ea, în fiecare săptămînă.

ANA: Ce clişeu! Deci studentele la medicină chiar sînt curve! Da' io ştiam că umblă cu d-ăştia, cu arabi, greci...

IULIAN: Eşti greţoasă. (Pauză) Poate, pe vremea ta.

ANA: Spun adevărul! Atât! Ce eşti aşa revoltat? Spun ce cred. Problema ta dacă nu-ţi convine. Da' decât să-mi molfăi viaţa în mine, cum faci tu de cînd te ştii...

IULIAN (răbufneşte): Băga-mi-aş pula-n viaţa ta adevărată! Ce mama mă-tii ştii tu despre viaţă adevărată? Habar n-ai, prefăcuta pulii mele!

ANA: Prefăcută? Ce prefăcută, frate? Ţi-am zis tot ce...

IULIAN: Tot ce? Tot ce ai de spus. Atît ai. Toată lumea aşteaptă carne de la tine, dar eşti goală. Şi nici măcar nu ştii asta. Cum nu ştii nici că habar n-ai cine eşti şi ce vrei să fii în realitate. Ce mă-ta mă-nveţi tu de realitate? Asistenta deşteaptă! Doi soldaţi culţi, auzi. Cu rezumate de cărţi citite prin reviste şi wikipedia.

ANA: Auzi, dragă, da' de cînd e asta treaba ta? Nu, nu – de cînd e treaba mea? Eu fac ce trebuie şi o fac bine.

IULIAN: Ce bine, mă, că eşti varză dacă te pun să-mi cumperi un medicament? În veci n-ajungeai tu mare asistentă dacă nu era tac-tu, alt mare militar cult. Pe pile faci tu scula mare?

ANA: Mînca-mi-ai pila! Clar?

IULIAN: Morţii mă-tii!

ANA: Mă-ta moartă!

IULIAN îi dă o palmă puternică.

ANA: Aşa, bă, loveşte! Am crescut o viperă la sân. Numa' lapte de la ţâţă nu ţi-am dat încă.

Iulian se ridică, apoi se aşează pe marginea patului, cu spatele la Ana. Pauză, apoi îşi întoarce capul spre ea.

IULIAN: N-am vrut, iartă-mă. Sînt un animal.

ANA: Un monstru, asta eşti! Un monstru. Ce bărbat ar da în femeia de lângă el, care-i dă şi-i face de toate, care l-a scos din rahat, pardon: dintr-o depresie de rahat, şi care vrea să-i dea înapoi o viaţă normală?

IULIAN: Aici vorbim despre tine sau despre mine?

ANA: În primul rînd, nu vorbim. Adică... tu dai palme. Tu, marele pacifist. Marele... „m-a făcut mama moral".

IULIAN: Mi-am cerut iertare.

ANA: Atât? Nu mai ai nimic altceva de spus?

IULIAN: Ba da.

Pauză.

ANA: Păi, spune, mă. Spune, că de-aia sîntem (priveşte spre public) aici. (Pauză) Ce vrei de la mine?

IULIAN: Vreau un divorţ.

ANA: N-o să-l ai. Permission denied.

IULIAN: Nu mă interesează permisiunea ta, de fapt. Pînă la urmă, o să mi-l dea judecătorul. Justiţia o să triumfe. Doar îţi aduceam la cunoştinţă.

ANA: Mulţumesc, eşti un drăguţ, ca de obicei.

IULIAN: Nu mai vorbi aşa, mă enervezi.

ANA: Da' cum ai vrea, mă, să vorbesc? „Dragul meu, pentru că iubirea dintre tine şi curva ta din liceu e atît de puternică, eu mă dau la o parte".

IULIAN: Nu-i mai spune aşa. Da' tu cum eşti?

ANA: Oricum, da' nu curvă. Am fost singură mult înainte să te cunosc şi ţi-am fost fidelă. Să fie clar.

IULIAN: Poate n-ai avut de ales.

ANA: Am avut mulţi pretendenţi, dacă chiar vrei să ştii. Am preferat să aştept. Să te-aştept.

IULIAN: Noroc chior. Că, de se prelungea aşteptarea, începeai să te ofileşti...

ANA: Şi de tine cine se atingea, mă? Că nici pe-o insulă pustie nu erai aşa singur. Şi-ncă să ţi-o faci cu mâna ta...

IULIAN: Când dracu' te-ai făcut aşa porno? Micuţa, plinuţa, drăguţa Ana...

ANA: Ce ai, frate? Vorbeam la figurat. De tine şi de mica ta faţă de neatins.

IULIAN: E o diferenţă între alegerea mea şi neputinţa ta.

ANA: Puteam să am câţi soldaţi vroiam în unitate, da?! (Pauză) Da' nu, te-am luat pe tine. Că mi s-a făcut, mă, milă de mătuşă-ta, cînd vedeam cum o chinui cînd vii la ea. Nu că acu' i-ai face mai mult bine.

IULIAN: Vorbeşti fără tine. Parcă n-ai veni sâmbătă de sâmbătă cu mine să-i ducem ce are nevoie.

ANA: Ia zi, de cînd ne-am mutat din bloc, de cîte ori te-ai dus pe la ea? Doar aşa, la o poveste.

IULIAN: Nu simţeam nevoia. N-am fost niciodată tocmai apropiaţi.

ANA: Era sora maică-tii. Nu-ţi amintea de ea, atunci? (Pauză, apoi având o revelaţie) Incredibil! Doamne! Doamne, ce proastă sînt! Mă, tu m-ai luat pe mine de mamă?

IULIAN: Nu te flata. N-ai nimic în comun cu ea.

ANA: Te ţin pe palme, ca ea. (se gândeşte) Bună soartă! Poate-ajung şi eu să fiu jefuită şi omorîtă, printre coji de lebeniţă.

IULIAN: Eşti un monstru!

ANA: Monstru? (se apleacă peste el) Ce citeşti acolo iar? Literatură din anii '50 sau ce? Înjură, băi, în pula mea, ca în 2008. (Pauză) Şi... monstru? În nici un caz. Sînt bărbată. Sînt singuru' bărbat din casa asta, să fie clar.

IULIAN: Dacă bărbat înseamnă obsedat de militărie, ca tăticu', atunci ai dreptate. (Pauză) Oricum, în curînd, o să fii singură. Şi atât. (îşi ia cartea de pe noptieră şi începe să citească)

ANA (se întoarce pe o parte, cu spatele la Iulian): O, lasă-mă-n pace. Am obosit. (închide veioza)

IULIAN: N-o închide, vreau să mai citesc.

ANA: Acu' ţi-a sărit somnu'. Cînd am vrut io să facem ceva, te-ai dat rupt.

IULIAN: De la discuţia asta mi-a sărit.

ANA: Ani de zile am încercat să te trezesc şi doar d-un rahat de-ăsta a fost nevoie...

IULIAN: Nu tu m-ai trezit. Aprinde, te rog, veioza.

ANA (aprinde veioza, apoi se întoarce spre el): Da' cine, mă? Aia? (Pauză) Aia-ţi aminteşte de mă-ta, mă?

IULIAN: Nu-nţelegi nimic.

ANA: Înţeleg ce vreau io, nu ce-mi comanzi tu.

IULIAN: Io nu comand. La nimeni, nimic.

ANA: Hai, zi şi mie, că şi io-s curioasă: ei îi dai plăcere? A avut orgasme pân-acuma? (Pauză) Sau vrei s-aştepţi până cunoşti pe altcineva la următorul revelion, ca să juiseze (accentuat) Liana en-gros?

IULIAN: Buuun. Nu-i rău dacă-ncepem să folosim cuvinte din reviste. Culcă-te, mai bine. Lasă-mă să citesc.

Ana stinge veioza.

IULIAN: Lasă-mă-n pula mea să citesc!

Pauză. Iulian se întinde peste Ana să aprindă veioza, ea încearcă să-l oprească, încep să se hârjonească.

ANA: Lasă-mă! Lasă-mă, că strig! (se mai hîrjonesc puţin, apoi) Dă-te jos de pe mine! (Iulian reuşeşte să aprindă veioza şi, în acelaşi timp, începe să se lumineze partea din dreapta-faţă a scenei) Dobitocu' naibii!

Ana se ridică din pat şi se îndreaptă spre partea luminată din dreapta-faţă. Iulian o opreşte înainte să iasă din raza luminii din centru.

IULIAN: Unde mergi?

ANA: Să mă piș! (iese)

IULIAN (așezînd cartea pe noptieră): Stinge veioza. Te rog.

Iulian se întinde peste partea stîngă a patului, stinge veioza și se așează să doarmă. Ana intră în partea din dreapta-față a scenei. O canapea cu fața la public, pe care stă Cristi. În fața ei, o măsuță de cafea, pe care sînt cîteva ziare și un test de sarcină. Ana, cu fața plânsă, se trântește pe canapea, lîngă Cristi.

Scena II

CRISTI: A câta oară plângi azi?

ANA: Cine le mai numără?

CRISTI: Nici azi n-a sunat?

ANA: Nici azi, Cristi, de ce să sune? E cu aia pe undeva, fută-se în pace.

CRISTI: Cum staţi?

ANA: Ca dracu'. Mâine încep să mă duc după lucruri. Asta e şi mai naşpa.

CRISTI: Şi el ce face, cum e?

ANA: N-auzi că se fute?

CRISTI (după o pauză): Pîn' la urmă, o să seci complet.

ANA: Mda. Cui îi pasă?

CRISTI: Dacă nu mie, dacă nu lui, atunci copilu' ăsta din burtică sigur n-o să fie întreg.

Ana începe să plîngă, Cristi se apropie de ea şi o cuprinde pe după umeri.

CRISTI: Hai, mă, termină. Te consumi degeaba.

ANA: Cum să nu mă consum, Cristi? Cum să nu mă consum? (Pauză) Am rămas singuri. În viaţa asta de căcat.

CRISTI: E numa' o fază, o să treacă. Nu tre' să te laşi şi tu aşa.

ANA: Ok, nu mă mai las. Şi? Nu mai am nimic. Zero.

CRISTI: Mai ai slujba. Mai ai prietenii, pe mine şi pe Clau. Şi copilu', normal. Cel mai important.

ANA: Scuze, sînt o nerecunoscătoare. Tu şi Claudia sînteţi nişte îngeri că mă ţineţi la voi.

CRISTI: Ce să facem? Sîntem şi noi ce putem.

ANA: Da' nu-l mai am pe el. Mi-am mâncat atîta din viaţă cu el, să-l giugiulesc şi să-l fac om.

CRISTI: Gîndeşte-te. Poţi să zici că ţi-ai mâncat un an cu calculatoarele? Nu, că eşti mai logică, mai deşteaptă. Nici anu' de la limbi moderne. Cine ştie cînd o să-ţi fie de folos, mai ales în meseria asta, cu trupe, cu deplasări? Ca să nu mai zic dacă intrăm într-un război... Doamne fereşte! Şi...

ANA: Ar fi bun un război.

CRISTI: Ei, nu gândi ca un copil.

ANA: S-ar mai aerisi lumea.

CRISTI: Şi cui ar folosi? Copii fără mame, mame fără copii...

ANA: Băi, tu eşti soldat, cum poa' să nu-ţi placă? Sau te pomeneşti că nu eşti patriot? Că bărbăţia nu-mi permit să ţi-o pun la îndoială.

CRISTI: Bine, noi facem asta. Da' numa' ca să fim pregătiţi în caz de.

ANA: Lasă-mă, frate, că zici că n-ai sânge-n tine.

CRISTI: Soldatul trebuie să aibă sînge rece, în orice situaţie. Aşa spune teoria.

ANA: Milităria nu se-nvaţă. Milităria se... este.

Pauză lungă.

CRISTI: Şi cum ziceam, o să treci peste. Orice perioadă naşpa foloseşte la ceva. Am zis de calculatoare, de limbi, da' a fost la fel şi cu ăia doi ani de filosofie, ştii, că înţelegi omu' mai bine, adică-l înţelegi pe bune, nu că doar crezi că-l ştii, ştii? Nici nu mai zic de voluntariat, că aşa ai început să fii asistentă. Mare lucru.

ANA: Iulian mi-a spus că n-am ştiut niciodată ce vreau.

CRISTI: Nu-i adevărat. Cu cât ştii mai multe, cu atît ştii mai mult. Nu ştiu dacă înţelegi ceva din ce zic, că nu-s aşa inteligent ca el.

ANA: La ce i-a folosit? Dacă nu era aşa deştept, poate mai era lângă mine.

CRISTI: Să-ţi zic ceva. Mie îmi spunea mama tot timpul că dragostea cu forţa nu se poate. Dacă el are un foc la inimioară, nu prea ai ce să faci.

ANA: Da' nu e corect! Tre' să fii fidel. Dacă te-ai înhămat la ceva, atunci stai naibii în ham şi du-ţi crucea. E chestie de onoare! Toate poveştile astea cu fidelitatea, cu demnitatea, i-au trecut fix pe lîngă ureche. N-a înţeles niciodată nici o regulă.

CRISTI: Nu-i chiar aşa. De cînd îl ştiu eu e disciplinat şi cu coloană.

ANA: Dacă era, îşi vedea de familie şi de casă, nu umbla după iubiri de liceu. Păi, ce-i asta? Ori respect, ori amor.

CRISTI: Nu-s chiar aşa diferite.

ANA: Amorul n-are reguli, Cristi. Fără reguli, nu eşti om, mă-nţelegi? Eşti un fel de animal. Eşti monstru.

CRISTI: Păi, tu nu l-ai iubit?

ANA: Aş fi făcut orice pentru el. Dar în limitele bunului-simţ. E ca şi cu copiii. Îi iubeşti, le faci pe plac, dar nu-i răsfeţi, că se-nrăiesc. Cred că io asta am făcut, l-am înrăit. Era aşa bun, ascultător înainte...

Pauză lungă.

CRISTI: Prea multe reguli te strică de cap. Tre' să ai şi iniţiativă din cînd în cînd, ştii? Să mai ieşi din... din...

ANA: Regulile-s bune. Punct. Ţin tot ce-i rău în frâu. Punct.

CRISTI: Şi tot ce-i bun.

ANA: Auzi, mă, tu cu cine ţii? Spune-ne şi (privind spre public) nouă, cu cine ţii?

CRISTI: Amîndoi îmi sînteţi prieteni. Şi eşti de apreciat, oricum. Nu ştiu cine-ar mai fi făcut pentru el ce-ai făcut tu. (încercînd să glumească) Patria îţi va fi recunoscătoare.

ANA: Mă piş pe patrie.

CRISTI (tot mai în vervă, luînd testul de sarcină de pe măsuţă): Poate se colorează şi ea în roz.

ANA (din nou spre public): Nu, că e chiar dobitoc! (către Cristi) Tu n-ai nimic de lucru?

CRISTI: Bine, te las singură.

ANA: Pleacă! Dezertează şi tu! Nu vă place la nici unu' armata!

CRISTI: Ne facem treaba. Respectăm regulile.

ANA: Doar aşa, cînd sînteţi la serviciu...

CRISTI: Tre' să ai şi altceva, să nu patinezi.

ANA: Dacă eşti bărbat adevărat, nu patinezi.

CRISTI: Ana! Sîntem oameni, nu roboţi. Nu monştri.

ANA: Ce-aveţi, dragă, toţi, cu monştrii? Monştrii pot fi foarte simpatici.

CRISTI: Mda, în desene animate, pă net...

ANA: Bă, ce ţi-e şi cu netu' ăsta. Fac pariu că juma' din voi, ăştia de la unitate, daţi iama în omorît avataruri, da' vă codiţi ca o fată mare cînd vine vorba să puneţi mâna pe armă. Băga şi Iulian cîteodată... De dimineaţă până seara.

CRISTI: Mai bine monstru video decît monstru adevărat. Sau bărbat, cum îi zici tu.

ANA: Mă, tu o tot ţii cu viaţa adevărată şi cu nu ştiu ce. Prefer o crimă de-aia, cu sînge, cu carne, decît zece mii de zombie coloraţi şi pixelaţi de copii dobitoci.

CRISTI: Mda, şi crezi tu că al tău o să fie altfel...

ANA: Ordine şi disciplină. Oricum, pînă atunci mai e mult. (Pauză) O să-l învăţ ce vreau eu, ce e bine, ce trebuie.

CRISTI: Trebuie să ţii cont şi de Iulian, oricum.

ANA: Poftim?! Să-şi facă! Să-i facă, pardon!

Pauză.

CRISTI: Nu e bine să creşti copilul fără tată.

ANA: Ei, da, ştiu. Uită-te la Iulian.

CRISTI: Da, i-a fost greu.

ANA: Las', mă, că depinde şi de cum e mama. Ştii chestia aia cu „mama-i numa' una".

CRISTI: Da, numa' că depinde şi de ce e numai una. Că dacă a părăsit-o nenorocitul, ca pe mama lui Iulian... Mai ales că el îşi şi doreşte să fie implicat cu copilul, ştii? Nu se face să-i interzici.

ANA: Nu-şi doreşte nimic.

CRISTI: Acuma vorbeşti aşa, că eşti nervoasă, dar...

ANA: Nu i-am spus. (Cristi cască ochii.) Ce te uiţi aşa? Nu trebuie să ştie nimic.

CRISTI: Nu eşti cinstită.

ANA: Cerul mă va judeca!

CRISTI: Cum era cu onoarea? Cu onestitatea?

ANA: Uite-aşa. M-am răzgândit. În probleme de suflet, nu accept să-mi impun reguli. La dezonoare, răspund cu aceeaşi faţă a monedei.

CRISTI: O să-i spun eu.

ANA: Poftim? Tu? Cu ce drept?

CRISTI: Cu dreptul... cosmic.

Ana începe să râdă incontrolabil, apoi devine din ce în ce mai eliberată.

ANA: Şi stângul cosmic ce-a zis? N-avea nimic împotrivă, nu? Foarte bine. Niciodată nu trebuie să fie nimic împotrivă. Împotriva noastră nu stă nimic. Noi stăm împotriva noastră. Eu într-a ta şi tu într-a mea, de exemplu. (tot mai lascivă) Să scoatem împotriva dintre noi. Cristi, vino mai aproape. Să topim împotriva într-o îmbrăţişare, într-un sărut! Cristi, ah, ce nume de mototol! Dacă te-aş crucifica, ai spune că e voia Tatălui! Dar mă aprinzi, nu pot opri nicicum pornirile astea. (Cristi nu poate alege între a fi agasat şi a se lăsa tentat) N-am mai fost intimă demult. La cum te văd cu Claudia, cred că nici tu. Hai, vino lângă mine. Intimi să fim, până nu mai avem loc unul de intimitatea celuilalt. Vino! Ţi-e teamă că apare Claudia? Nu face nimic, o să înţeleagă. Are nume de împărătească romană, decadentă. O să i se facă milă de nevoile unei femei cu burta la gură şi caritatea o s-o împingă la o parte. Va fi spectatorul nostru pervers şi plin de empatie. Scoală, Cristinel! Scoală şi scoală-mă! Arată-mi ce poţi! Am nevoie ca cineva să-mi arate ceva. Şi, pe de altă parte, să arăt şi eu ce pot. Mai sînt femeie. Mai sînt amantă. Mai sînt şi altceva decît asistenta de la infirmeria unităţii militare. Sînt o nevastă disperată, pe cale de a deveni pur şi simplu o disperată...

CRISTI: Eşti deja. Ar fi bine să te consulte cineva.

ANA: Urăsc să fiu consultată. Toată viaţa am primit sfaturi. Şi am dat, în egală măsură. Nu mai pot fi mamă, e musai să fiu amantă! Vreau o pauză. Vreau să mor pentru o noapte. Dar să nu fiu moartă. Doar să mă transform. Vreau să mă umplu de carne, vreau să dudui de viaţă şi să gem de plăcere. Unge-mă tu cu gem de plăcere!

CRISTI (dezgustat la culme, dar şi pe punctul de a cădea ispitei): Nu pot. Claudia n-ar înţelege. Claudia m-ar biciui. Şi eu m-aş biciui. Nu.

ANA (se retrage de lîngă el şi, dominată de voluptate, începe să-şi mângâie avid trupul): Te biciuiesc eu. Stai să mă mai biciuiesc un pic. Ah! Impotentule! Dacă n-o faci tu, o fac eu. Nu e nimeni să te ajute. Nici aici, nici în cer. Dumnezeu şi-a acoperit ochii. Dacă Dumnezeu nu ne mai vede, putem face ce vrem. Doamne, mai dormi puţin. Încă puţin.

CRISTI (a ales): Mi-e greaţă. Ce dracu', sîntem prieteni! Nu, nu! Eram! Aşa e corect. Ies! Am nevoie de aer! (într-un gest total nepotrivit, o scuipă) Singura carne care te umple e copilul. Curvă! (iese)

ANA (în delir, continuă să se mîngîie, cu ochii închişi): Sînt trup! Sînt plăcere! Nu ştiu ce sînt? Ba da, foarte bine! O uniformă goală! Vreau să mi-o umplu cu carne. Vreau să exist în haină, nu s-o trăiesc. Ah! Încă puţin, Doamne. Te trezesc eu. Încă puţin. O pauză, doar. O noapte. Poţi dormi şi tu ca butucul. De mîine, poţi să-ţi iei lumea înapoi. Azi, lasă-mi-o mie. E ultima noapte. Ultima lume. Ultima regulă. Să nu mai fiu goală. Să nu mai fiu nimic. Măcar pînă mîine... Ultima. Promit.

Lumina din dreapta-faţă se stinge treptat şi se aprinde cea din centru-faţă. Un podium mic, cu trei trepte lipite de el, în faţă. Pe podium, o jumătate de pepene roşu şi un cuţit. Lumina sugerează amurgul. Gradat, pe parcursul scenei, aceasta îşi reduce din intensitate, pentru a sugera înserarea. Deasupra podiumului, coboară un bec aprins, agăţat de ştangă. Iulian e aşezat pe trepte, cu un cuţit în mînă. Îşi taie o felie de pepene, pe care o mănâncă. E gânditor şi zâmbeşte din cînd în cînd. Are o atitudine care denotă că-i prieşte această stare de calm. Îi sună telefonul mobil, îl scoate din buzunarul pantalonului şi răspunde.

ACTUL III

Scena I

IULIAN (în telefon): Da, pui. Da. Ghici. Da. Da' ghici ce. Lebeniţă. Super bună. (rîde) Păi, ştii că trebuie să vină Ana, să-şi mai ia nişte lucruri. E ultima. Tu ce faci? Aha. Aha. Ştiu, că mi-ai spus. Aham. Da, da, da. La cât vii? Poţi veni şi mai repede, ea nu stă mult. Păi, da, sînt liber, cum ţi-am spus ieri. Da. Bun, perfect. Te sun cînd pleacă. Ştiu, ar fi ciudat. Da' te sun. Buuun. Şi io. Tare-tare. Hai, vorbim. Pa, pa, pa, pa.

Pauză lungă, în care Iulian mănîncă tacticos şi cu poftă din lebeniţă. Intră Ana.

IULIAN (zîmbitor): Saluuut!

ANA: Hei.

IULIAN: Ai cam întârziat. Devii şi tu om.

ANA: Văd că eşti foarte bine dispus.

IULIAN: Păi, am motive să nu fiu?

ANA: Adevăru' e că nu. Doar că nu mă aşteptam să te găsesc aşa.

IULIAN: E bine.

ANA (ironic): Mă bucur.

IULIAN: Ştiu că pare naşpa şi că sună naşpa cînd îţi zic, dar mă simt ca-n liceu. De parcă n-aş avea nici o grijă.

Ana dă afirmativ din cap.

IULIAN (bate cu palma locul de lîngă el): Stai jos, mai povestim şi noi. Pari obosită. De parc-ai duce o cruce de două ori mai mare.

ANA: Dac-ai şti...

IULIAN: Ştiu că ţi-e greu.

ANA: De unde? Măcar tu o ai pe ea lângă tine.

IULIAN: Ştiu, sînt norocos din punctul ăsta de vedere. (se gîndeşte) De fapt, din toate punctele de vedere.

ANA: Nu există noroc. Totul e planificat.

IULIAN (zîmbeşte compătimitor): Mai ai puţin până să fii... cum să spun... liberă.

ANA: Libertatea nu e ghiveci. Dimpotrivă.

IULIAN: Ce e împotriva ghiveciului? (Pauză) Nu, dar poate fi întâmplare. Randomity.

ANA: Tot nu ţi-au mâncat cărţile nasul... (Pauză) Şi cred că e randomness.

IULIAN: Las-o aşa cum a căzut.

ANA: Cum am ce?

IULIAN: A căzut.

ANA: S-a dus. Chiar s-a dus?

IULIAN: Nu începe. N-am chef de discuţii de-astea. Ce vrei să zic, că-i numai o aventură cu iubirea vieţii mele?

ANA: Ai putea să scrii versuri pentru manelişti.

IULIAN: Ăsta-i un lucru care mi-a plăcut la tine, că percutezi tot timpul. De fapt, mi-a fost ciudă pe tine pentru asta.

ANA: Am reflexe... Nu te apuca de făcut complimente.

IULIAN (amuzat): Nu, nu, chiar vorbesc serios. Mama m-a învăţat să fiu mereu prevăzător, să măsor de cinci ori şi să tai o dată. Îi enervant să fii tot timpul „făcut" din vorbe, ştii ce zic? Adică, şi atuncea cînd ziceam... nu ştiu... o super-poantă, pac!, veneai tu sau altu' şi o tăia cu alta. (Pauză, devenind mai serios) Cred că şi din cauza asta am şi intrat în armată, ştii? Că acolo n-aveai nevoie să fii... isteţ, cumva. Inteligent, da.

ANA: Bine, au fost şi alte motive. Şi nu-mi pare rău că am insistat atâta. Da' mi se pare că eşti chiar... de acolo.

IULIAN: N-o să mai fiu mult. Renunţ. Îmi urmez visul.

ANA: Vis? Ce vis?

IULIAN: Matematica. Dau la Bucureşti acuma, în toamnă.

ANA: Iulian, io cred că una e visul şi alta chemarea. E mai sănătos să mergi cu a doua.

IULIAN: Poate. Da' ajungi mai târziu decît dacă ai băga a treia sau a patra.

ANA (iritată): Unde vrei să ajungi?

IULIAN: La capăt, unde ne ducem toţi...

ANA: Vorbeşti ca bunica.

IULIAN: Lasă-mă să termin. E una să mergi în cârje sau purtat pe steag, cum m-aş fi dus cu tine, şi alta să mă duc singur, liber.

ANA: Nu te recunosc.

IULIAN: Tot io sînt.

ANA (privind alternativ spre el şi spre public): Şi unde-ai fost până acum, în piesa asta?

IULIAN: Cam pe nicăieri. Ideea e că, acum, simt că am ceva foarte important de făcut, înţelegi?

Pauză.

ANA: Ţi-am spus că seamănă cu mama ta?

IULIAN: Nu mi se pare... Stai. Vroiai să fie o glumă?

ANA: Am gîndit asta de cum am văzut-o.

IULIAN: Cred că i-a spus şi mama la un moment dat. Când ne-am dus la banchet, în seara în care s-a-ntâmplat, ştii?

ANA: Femeie isteaţă, mama ta.

IULIAN: Oricum, eu nu văd.

ANA: De parcă ar mai conta. (Pauză) Ce-o să faci la Bucureşti, unde o să stai?

IULIAN: Până-mi găsesc o chirie, la Dimi. Ştii, ţi-am spus, prietenu' ăla al meu.

ANA: Parcă nu mai vorbiseraţi de-atunci.

IULIAN: Păi, nu. Da' mi-a dat Liana id-ul lui de mess şi am tot vorbit. Încă nu ne-am văzut.

ANA: Mă, mari minuni face mesagerul ăsta. Eu nici măcar n-am cont. Da', mă rog, eu sînt din altă generaţie.

IULIAN: Da, ştii, mi-e un pic dor de el.

ANA: Schimbi nevasta, schimbi prietenii. Nici măcar nu ştii dacă mai sînteţi prieteni, după el. Ş-aci... stau gârlă pe tine şi tu nu-i bagi în seamă.

IULIAN: Adică?

ANA: Păi, Cristi. Ţine tare mult la tine. Şi tu... începi să-ţi cauţi prietenii din copilărie. Ce-i cu nostalgia asta, mă, la generaţia tânără?

IULIAN: E băiat bun Cristi, da' cam banal.

ANA: Nu toţi soldaţii sînt culţi, ştii. Unora le-ajunge să aibă doar încredere şi să fie loiali. Nu-nţeleg io foarte bine de ce, da' pentru Cristi ai fost întotdeauna un model.

IULIAN: Nu vreau să fiu modelul nimănui. Pentru copilul meu, eventual.

ANA: Nu te-a întrebat nimeni ce vrei. Ziceam doar că dai cu piciorul la ceva ce ai deja.

IULIAN: Nu am. Uite, că tot vorbeam, vreau un copil. Am? N-am. N-ai vrut niciodată. Că slujba, că nu ştiu ce...

ANA: Un copil are nevoie şi de tată. Cum să cresc unul în depresii periodice?

Pauză lungă.

IULIAN: Dacă ai învăţat ceva de la taică-tu, atunci e că eşti sinceră. Sau... onestă, să zic aşa.

Pauză lungă.

ANA: O să fiu până la capăt. Nu vroiam s-o fac, dar e datoria mea...

IULIAN: Ce-ai fi tu fără simţul datoriei?

ANA:... o să am un copil.

Iulian se ridică brusc, cu cuţitul în mână.

IULIAN: Ce?! Ce?! (Pauză) Ai venit aici să faci bancuri?

ANA: De data asta nu glumesc.

IULIAN: Nu cred. Nu. Nu. Da' n-am mai...

ANA: Cînd am făcut-o în noaptea de rev.

IULIAN: Mă fraiereşti. Mă fraiereşti, mă. Cum naiba... Nu, nu se poate. (Pauză) Ce dracu', sîntem într-un serial prost??

ANA (spre public): Nu ştiu, depinde ce se întîmplă mai departe.

IULIAN: Inventezi! Altfel, nu-nţeleg. Vreau adevărul!

ANA: Adevărul? Nu poţi suporta adevărul! (Pauză) Fii bărbat şi ia-ţi responsabilitatea. Fii soldat. Ai făcut-o, acceptă situaţia.

IULIAN: Dovezi. Vreau dovezi.

ANA: Luni merg la control. Eşti liber să vii.

IULIAN: Liber? Liber? (Pauză) Io ce fac acum? (Pauză) Ce vrei să fac? Ce-aştepţi să fac?

ANA: Mai contează ce aştept? Sigur, nu mi-ar plăcea să n-aibă tată. Dar ne descurcăm şi-aşa. Găsim noi unul.

IULIAN: Nu. Mai bine io decît altu'.

ANA: Iote, mă. Ţi-a revenit onoarea, brusc.

Pauză.

IULIAN: Oricum, tre' să recunoaştem că te pricepi s-apeşi pedale sensibile... Copil fără tată... Inteligentă mişcare.

ANA: Cum poţi să crezi aşa ceva? Iulian, eşti tâmpit? Chiar nu mă cunoşti deloc? (Pauză) Auzi, ştii ce? Nu vreau nimic, ne-am înţeles? Gata. Te duci la Bucureşti şi trăieşti fericit pân' la adînci bătrîneţi. Cu ea, bineînţeles.

IULIAN: Ce viaţă crezi că mai pot să am după asta?

ANA: Nu ştiu, Iulian. Trăieşte-o, oricum ar fi. Nu vreau să zici că-ţi mai fac io reguli. Vrei s-alegi singur, alegi.

IULIAN: Ai un răspuns la orice.

ANA: Dintr-o dată nu-ţi mai place.

IULIAN: Cred că şi după ce-o să mori, o să te mai zbaţi să scoţi vreo frază deşteaptă pe gură.

ANA: Să mor? Da, mi-ar fi mai uşor să mor. (Pauză) Şi ţie ţi-ar fi, nu m-ai mai avea pe cap.

IULIAN: Dar te am, nu-i aşa?

ANA: Nu obligatoriu. Poţi să scapi de mine într-o clipită. Sîntem numa' noi doi aici, ai un cuţit... (Pauză) Doar tupeu n-ai. Curaju' să înfrunţi inamicul. Nu l-ai avut niciodată, nu l-ai avea nici acu'. Decât dacă am fi într-un joc pe calculator, ştii? Nu într-un serial prost, cum zici tu.

IULIAN: Sîntem în viaţă, în viaţa noastră. Astea-s zilele noastre.

ANA: Asta ziceam şi io. Prin urmare, n-o să faci aşa ceva.

IULIAN: Ei, şi de unde ştii tu că n-o s-o fac?

ANA: Pentru că eşti un pămpălău. Şi-ncă unul în norişori roz, fericiţi, dulci. D-aia. (Pauză) Nu că asta ar fi ceva rău: armata şi, de fapt, întreaga patrie, va beneficia de faptu' că tu renunţi la ea. Bărbaţii adevăraţi trebuie să fie singurii care s-o facă.

IULIAN: Păcat că, din loc în loc, o mai populează şi monştri care gîndesc ca tine.

ANA (ridicîndu-se de pe trepte): Dacă fac atâta rău, de ce nu-i extermini, mă? Ca într-un joc. Simplu ca bună ziua. Doar că le spui „Adio!". Hai, fă-o.

IULIAN: Termină cu prostiile şi hai să discutăm serios.

ANA (tot mai extaziată, agitîndu-l şi pe Iulian, care respiră tot mai greu): Să discutăm? Ce atîta vorbăraie? Să ne gîndim, să analizăm, să găsim o tactică? Prea multă ordine! Haos! (ia cojile de pepene şi le aruncă în sus)

IULIAN: Mamă, nu face mizerie...

ANA: De mizerie-ţi arde? Mizerabilule! (schimbînd registrul) Bun, jucăm un joc. Tu trebuie să alegi: unu – te apuci să mături şi aştepţi să-mi treacă isteria sau doi – mă confruntă.

IULIAN: Unde-oi fi pus mătura?

ANA: Ţi-e frică de confruntare. Previzibilule!

IULIAN: Pleacă, te rog! Pleacă sau...

ANA: Sau? Tu nu ai alternative. Singura ta opţiune e să dezerteze duşmanul.

IULIAN: Iar a ta să fii duşman. (fără să lase cuţitul din mână, începe să strângă cojile de pepene de pe jos)

ANA (se apleacă spre el şi îi strigă în ureche): Inamicul la porţi! Inamicul la porţi!

Iulian o îndepărtează brusc cu mîna în care are cuţitul. Din greşeală, o răneşte la braţ. Ana începe să sângereze.

ANA: Uau! Ai făcut-o! Eşti bun! Ce mai urmează?

IULIAN (sincer alarmat): N-am vrut. Aduc pansament.

ANA (fascinată): Stai. Uite cum curge, Iulian. Priveşte, acesta e sângele meu!

IULIAN (o atinge pe rană, apoi candid): E cam rece.

ANA: E al meu. Al nostru, Iulian.

IULIAN (din intrigat, devine fascinat): Avem sânge...

Amîndoi privesc, ca în transă, curgerea sângelui din mâna Anei. Cînd curgerea e prea înceată, încep să strângă mîna.

ANA: E prea puţin, mai vreau.

IULIAN: Parcă mi-ar mai plăcea şi mie puţin.

ANA: Vampiruţu' meu... Taie! La mâna astalaltă.

IULIAN: N-o să fim pedepsiţi?

ANA: De cine şi pentru ce?

IULIAN: Pentru sânge. Uite şi câtă mizerie... Pătează.

ANA: Murdărirea este bună... Mai vreau lamă! Sau... te tai io?

IULIAN: Eu ştiu? (se gîndeşte îndelung) Mai bine, lasă-mă tot pe mine... (Apropie încetişor cuţitul de celălalt braţ al Anei, încearcă să taie, dar se opreşte. Îşi face din nou curaj, dar se abţine iar) Nu mai pot. E greşit ce facem noi. Aşa, vărsare de sânge fără nici un scop...

ANA: Scop? Ce eşti bleg? Să lăsăm ţelurile înalte în seama gospodinelor! Taie!

IULIAN: Poate afectează copilul...

ANA: Taie!

IULIAN: Mie mi-ar plăcea totuşi să am şi un scop.

ANA: Băga-mi-aş! Ei, uite, ziceam că îmi demonstrezi mie cît de bărbat eşti. Cine ştie, dacă-mi place, poate o să te las să vezi şi copilul...

IULIAN (luminat): Chiar?

ANA: Până una alta, taie! Taie! Taie! Hai, toată lumea! Taie, Iulian, taie! Ta-ie! Ta-ie!

IULIAN: Ştiu şi eu?... S-avem un pic de răbdare...

ANA: Răbdare? Timpul nu mai are răbdare. Fii bărbat!

IULIAN: Facem un balamuc pe-aici... O să fie haos pe când vine Liana.

ANA: Haos e ce ne dorim! Libertate! Carne! Ta-ie! Ta-ie! Ta-ie! (îşi pierde răbdarea) Omoară-mă! Taie! Fii bărbat! Acţionează! Fii soldat! Distruge inamicul! Distruge-i urmaşii! Distruge-i specia!

Ana prinde puternic mîna în care Iulian ţine cuţitul şi şi-l înfige în burtă, de trei ori. Dezlănţuit, Iulian continuă s-o înjunghie de unul singur. După şapte lovituri, eliberat, se opreşte. Ana cade jos. Iulian scapă cuţitul, apoi face câţiva paşi, expirînd uşurat, acoperind întreg spaţiul luminat. Îngenunchează lîngă Ana.

IULIAN: Câtă carne, frate... Nu credeai c-o fac. Nu credeam. (jovial) Hai, acu' să te văd. Zi ceva deştept. Zi. Fii bărbată pînă la capăt. (se culcă lângă ea şi o ia în braţe, apoi începe să plângă) Fii până la capăt. Dă-i înainte. Întotdeauna trebuie să mergem mai departe. Moartea nu e o piedică. Moartea nu ne stă împotrivă. Dimpotrivă. Moartea e cu noi. Mereu cu noi. Te naşti cu moartea-n braţe şi mori cu zile. Tot aia e. Totul e s-o faci onorabil. Cu stil. Bărbăteşte. Bărbăteşte? Ce e aia? Aşa ceva nu există. Bărbaţi, femei, ne tot inventăm ca orbii, cînd de fapt sîntem toţi nişte copii. Copilăria nu se termină niciodată, noi ne plictisim de ea. Dar de ce te plictiseşti, de aia nu scapi. Bine, bine, n-o mai trăim, dar o simulăm. Nu ţi se pare mai nasol aşa? Spune şi tu. Eu cred că ar fi bine s-o luăm de la capăt. Să ne cunoaştem, ca doi copii, să ne pupăm, ca doi copii şi să avem copii, ca doi copii. Mă repet şi ştiu că asta te deranjează. Dacă o să se-nveţe şi micuţul ca mine? Mamă, ce-o să mă mai înjuri atunci. „Iulian, numa' prostii îl înveţi!" Ei, şi? Mai bine toate prostiile din lume decât nimic. Un tată are şi el, dacă nici prostiile nu-l învăţ eu, atunci cine? Abia aştept să râdem amîndoi de tine şi tu să te prefaci că te-ai supărat pe noi. Tu trebuie să fii mama, serioasă, cu picioarele pe pământ. Să nu ne laşi pradă haosului. Mamă, mamă... Ce mamă grozavă o să mai fii. O să-i citim amîndoi poveşti şi o să-l învăţăm că monştrii nu există. Nu sînt reali, îi inventăm noi, ca să ne găsim anti-monstrul la care să ne refugiem. Asta o să-i explicăm, iar el n-o să înţeleagă nimic, anti-monstruleţul nostru! Doamne, că abia aştept să-mi fie drag! Să-i treacă plânsul de cum îmi aude glasul. Stai, să-mi dreg vocea, poate nu mă aude. Aşa. Şşş-şşş-şşş! De ce plânge puiu' lui tata? Cine l-a supărat pe puişor? Ana, ce s-a întâmplat, de ce tot plânge? Ana, tu nu-l auzi? Strigă ca din gură de şarpe. Nu, ceva nu e în regulă. Ana, e vânăt tot şi se sufocă. Fă ceva. Spune-mi ce să fac. Ana, moare copilul! Am un deja-vu... Nu muri, puiule! Ana! Ana, da' tu de ce stai cu mâinile-n sân? Ridică-te mai repede! E copilul tău la mijloc. Ana, tu nu m-auzi? De ce nu mai respiri? Respiră! Trebuie să respiri, mama! Trebuie să ne salvăm anti-monstruleţul!

Respiră! Trebuie! Nu muri! Trebuie să nu mori. Nu muri. Nu muri. Ascultă-mă, că ştiu ce vorbesc. Nu muri, Ana. Nu mă omorî. Mama, nu mă omorî!

Becul se stinge treptat, în timp ce se aprinde, în partea din stânga-faţă a scenei, o lumină ca de neon. Într-o cuşcă, două scaune. Pe unul din ele, stă Liana. Pe celălalt, Iulian.

Scena II

La început Iulian e complet debusolat, priveşte în gol şi îşi rosteşte replicile monoton, robotic. Se animă pe parcurs.

LIANA: Ai dormit ceva azi-noapte?

IULIAN: Ca un prunc.

LIANA: Mă sperii.

IULIAN: Eram epuizat. (Pauză) Tu cum eşti?

LIANA: Mai bine acum, da' mi-a fost un rău azi-dimineaţă de nu-i adevărat.

IULIAN: De ce?

LIANA: Nu ştiu. De toate astea.

IULIAN: Am futut totul, aşa-i?

LIANA: Iulian, poate că amândoi am făcut-o. Poate trebuia să stau pe curu' meu la facultate şi să nu mă încurc cu un om însurat. Poate chiar fericit.

IULIAN: Cum poţi să spui aşa ceva? Tu m-ai făcut fericit. Nu poţi să trăieşti doar fiind... mulţumit, în general. Nu mă supăra nimic, da' nici n-aveam nici o satisfacţie. Satisfacţie mare, adică. Ce om e ăla fără supărări şi fără bucurii? Ce bărbat?

LIANA: Hai să lăsăm filozofiile deoparte. Vorbim de parcă ar mai fi vreun motiv pentru care ai făcut ce-ai făcut. Asta nu contează. Nu pentru mine. Pentru judecător, poate. Pentru mine... contează că mă simt ca ultimu' om, înţelegi? Am făcut din tine ceva ce nu erai.

IULIAN: M-ai făcut bărbat, iubire.

LIANA: Bărbăţia nu se măsoară în crime.

IULIAN: A fost un accident, nu poţi să-nţelegi atîta lucru?

LIANA: Cîte-au fost? 10? 12 lovituri? Asta numeşti tu accident?

IULIAN: N-am vrut, dar nu mă puteam opri.

LIANA: Ţi-ai dus bărbăţia prea departe.

IULIAN: Poate ai dreptate. Poate de-aia sînt aici, să fiu bărbat pînă la capăt. Sînt răspunzător şi doar pentru că aşa m-ai schimbat tu.

LIANA: Doar pentru că am sunat eu la Poliţie să anunţ.

IULIAN: Aş fi făcut-o singur, oricum.

LIANA: Nu ştiu ce să zic.

IULIAN: Ce să zici? Nu trebuie să zici nimic. Dacă ai încredere în mine, mie-mi ajunge.

LIANA: Încredere? Iulian, cînd v-am văzut întinşi acolo, cu sânge şi pepene, mi s-a întunecat vederea, înţelegi? Mi-e frică să am încredere în oameni care mă pot şoca în halul ăsta. Şi ţie ţi-ar fi.

IULIAN: Liana, da' mă cunoşti. Cum poţi să crezi că...

LIANA: Mă îndoiesc. Nu mai ştiu ce să cred. Nu erai aşa. Era ultimul lucru la care mă aşteptam.

IULIAN: Da, te înţeleg. Dar am nevoie şi de la tine de acelaşi lucru.

LIANA: Acuma nu mă simt în stare. Am nevoie de un pic de timp de gândire.

IULIAN: Înţeleg şi asta. Şi dacă ştiu că o să fii lângă mine, o să-mi fie mai uşor.

Pauză.

LIANA: Să zicem că o să fie aşa. Şi când o să te judece? Cînd o să te condamne? Cînd o să te-nchidă? Cine ştie cât o să-ţi dea... Ideea e că nu-s atâta de puternică. Nu pot aştepta atât după tine, pentru trei luni de... de... de nebunii.

IULIAN: Trei luni? Asta a fost pentru tine? Trei luni de futai?

LIANA: Am suferit ani de zile după ce m-ai trimis în pizda mamii mele, înţelegi? Nu mai pot. Nu mai vreau asta.

IULIAN: Şi eu ce fac? Adică... ce fac?

LIANA: Ziceai că ai devenit bărbat. O să rezişti.

IULIAN: Vreau să rezist cu tine.

LIANA: Lumea e plină de femei.

IULIAN: Da' nu e nici una ca tine. Eşti prima şi unica.

LIANA: Nu e musai să fiu şi ultima.

IULIAN: Da' vreau eu să fii! Vreau să rămânem...

LIANA: Să rămân la ce?

IULIAN: For better, for worse.

LIANA: Adâncile bătrâneţi există numa-n filmele americane. Trezeşte-te la realitate! Ia viaţa-n piept!

IULIAN: Aha, ţi se pare că n-am luat-o destul?

LIANA: Nu te-ai gîndit la consecinţe.

IULIAN: Nu m-am gîndit, pur şi simplu.

LIANA: Omul gândeşte, înţelegi? Nu funcţionează pe instincte şi nici la comanda celorlalţi.

IULIAN: Eşti cam ipocrită, atunci. Nu poţi să-mi cer să fac... nu, nu, nu, pardon, să fi făcut ce trebuia.

LIANA: Nu era chestie de „trebuie sau nu trebuie". Era natura. Natura ta era... cum să spun... să nu fii criminal.

IULIAN: Dar nu sînt!

LIANA: Ana n-ar spune acelaşi lucru.

Pauză lungă.

IULIAN: Ok, recunosc. Pentru ceilalţi, sînt. Da' eu nu simt asta. Criminalul nu se predă de bunăvoie. Natura lui, cum ziceai tu, nu-l lasă să fie şi el victimă. Criminalul n-are onoare.

LIANA: Şi, dacă ai, te ajută cu ceva? Mă ajută la ceva?

IULIAN: Nu ştiu. Da' e unul din puţinele lucruri care mi-au rămas. Onoarea şi tu.

Pauză.

LIANA: Ai rămas... gol. Te-ai dezbrăcat pînă la bărbăţie şi ai rămas fără haine. Vulnerabil, fără scut, fără armură.

IULIAN: Şi văd că profiţi de asta. Nu poţi să mă ierţi şi tu? Nu poţi să mă iei aşa cum sînt?

LIANA: Pot să te iau aşa cum vrei să fii. Dar nu eşti cum vrei să fii.

IULIAN: Greşeşti. Nu sînt cum vrei (accentuat) tu să fiu. Cum vrea lumea să fiu.

LIANA: Lumea n-a vrut niciodată să fii în vreun fel.

IULIAN: Tu nu. Alţii da. Au sărit o grămadă să-mi dea modele de viaţă. Asta e bine, asta nu. Te-ai luat după ei.

LIANA: Nu strică să ai modele. Şi tu, la rândul tău, ai fi putut să fii un model, pentru copilul tău sau... ştiu eu. După chestia asta, ce mai poţi să pretinzi?

Pauză lungă.

IULIAN: Da, ai dreptate. (tot mai intens) Ai dreptate. Toţi aveţi! Pe mine m-au scăpat cînd au împărţit-o. Aşa e! Cum de nu mi-am dat seama până acum? Mama ştia mai bine. Tu ştii mai bine. Cristi ştie mai bine. Ana ştia mai bine, cu copilu' ei cu tot! (urlînd) Doamne, toţi ştiu mai bine ca tine!

LIANA (şocată, respirînd tot mai greu): Copil? Ce copil?

IULIAN (în vervă): A, nu ţi-am zis? A venit să-mi spună că aşteaptă un bebe. Un eu mic.

Liana se bâlbâie, nu reuşeşte să scoată nici un cuvînt inteligibil, se ridică furioasă.

LIANA (ţipînd): Eşti un monstru! (se îndreaptă spre ieşirea din celulă, o deschide, dar ameţeşte şi se sprijină de gratii, ţinîndu-se cu o mână de burtă)

IULIAN: Ce ai? (Liana nu răspunde) Şi unde mergi?

LIANA (nervoasă): Mă aşteaptă Dimi. Plec la Bucureşti.

IULIAN: Dimi? De ce n-a venit?

LIANA: Să ce?

IULIAN: Adică nu l-am văzut de ani de zile şi nu vine să mă salute nici măcar acum?

LIANA: Tocmai. Să te vadă aşa?

Pauză.

IULIAN (dezorientat): Şi eu?

LIANA: Nu ştiu. Ai onoarea. (către public) Mie mi-a cam ajuns. (iese)

Heblu.

Întreaga scenă e luminată şi toate decorurile din scenele anterioare sînt vizibile. Din partea stângă a scenei, prin faţa tuturor decorurilor, pe o melodie militară veselă, intră patru soldaţi care poartă un sicriu cu un drapel pe el. La mijlocul scenei se opresc şi, din poziţia în care sînt, înclină sicriul spre interiorul scenei. Din el, cade, peste drapel, trupul lui Iulian, cu un ştreang legat de gît. Soldaţii ies prin dreapta.

FINAL